

ÉGERHÁZI IMRE,
a debreceni festő

A katalógus az Égerházi Imre, a debreceni festő című kiállítás sorozat alkalmából került kiadásra.

A kiállítás megtekinthető:

2007 március 25-től április 13-ig,
a DOTE Elméleti Galériában.

Megnyitja Dr. Vitéz Ferenc művészeti író, főiskolai docens.
2007 április 14-től 27-ig a Debreceni Egyetem
Élettudományi Galériában.

2007 május 3-tól 22-ig Hajdúböszörményben,
a Sillye Gábor Művelődési Központ és Közösségi Házban.
Megnyitja dr. Lázár Imre nyugalmazott polgármester.
A megnyitókön közreműködnek a Djabe zenekar zenészei.

A kiállításokat szervezte Cserép Zsuzsanna
és Égerházi Attila.

A kiállítás megrendezését lehetővé tették:
Debrecen Város Önkormányzata, Gramy-H Kft.,
Hajdúhadház Város Önkormányzata, Partium '70 Zrt.,
Civis Hotels Zrt., Déri Múzeum, Égerházi Péter,
ifj. Égerházi Imre, Égerházi Attila.

Köszönet jelentős segítségéért Révfalvi Ivánnak,
Máthé Andrásnak, Klinszky Gábornak, Béres Lászlónak,
Gonda Attilának, Sárkány Gábornak, Gyulay Lászlónak.

Kiadó: © 2007 GRAMY-H Kft.
Felelős kiadó: Égerházi Attila
Reprodukciók: Máthé András, Klinszky Gábor,
Boldizsár Zoltán, Égerházi Attila,
Lukács Tihamér, Égerházi Péter
Grafikai tervezés, nyomdai előkészítés:
GRAMY grafikai stúdió
Szkennelés, levilágítás: Duotone Repro
Nyomda: PharmaPress Kft.

www.egerhaziimre.hu www.djabe.hu

Égerházi Imre festőművész, 1925–2001

Égerházi Imrét már az ezredfordulón az Alföld egyik vezető mestereként tartották számon. Művészete és művészeti szervezőtevékenysége Magyarországon és a határon túl is nagy elismerésben részesült. Hajdúhadházon született, a 16. századi freskófestő, Egerházi Képiró János kései leszármazottaként. Kisgyermekként költözött be szüleivel Debrecenbe a 30-as évek elején. Képzőművészeti szabadiskolában tanult Debrecenben, mestere Menyhárt József festőművész volt.

1962-től több mint száz egyéni és négyszáz csoportos kiállításon vett részt, az Egyesült Államoktól egész Európán és Magyarországon át Japánig. 1964-ben alapító tagja volt a Hajdúböszörményi Nemzetközi Művésztelepnek, ahol harminc éven át dolgozott. A hetvenes évek elejétől húsz évig vett részt és tíz évig irányította az Üzemi Tárlatokat. 1982-től

újraszervezte és haláláig vezette a Hortobágyi Alkotótábort. A határon túli magyar művészek legkiemelkedőbb magyarországi patrónusaként tartják számon a 60-as évek végétől 2001-ig. A kilencvenes években a franciaországi St. Michel-i művésztelep tiszteletbeli elnökévé választották.

Élete végéig töretlen lendülettel dolgozott, kezdetben hivatalnoki állása mellett otthoni műtermében és a hazai, illetve külföldi művésztelepeken. Égerházi Imre nem csak saját művészeti boldogulását menedzselte sikeresen, hanem sokat tett művész-közösségekért, kollégákért is. Ezért tisztelték és szerették az átlagosnál jobban.

Élete során huszonegy állami és szakmai kitüntetésben részesült.

Képei megtalálhatók a hazai és nemzetközi múzeumokban, közintézményekben és gyűjtőknel.

Debrecenben vált festővé

Bár Hajdúhadházon született, ahol később díszpolgár is lett, de valójában debreceni festőnek tartotta magát. Mindig nagy szeretettel gondolt vissza szülőhelyére, az ott eltöltött évekre, ám tizenegy éves korától ezer szállal kötődött Debrecenhez. Családjával ekkor költöztek a város északi szélére, a Csapókertbe, ahol az elemi iskoláit is befejezte. A pénztelenség miatt a polgári iskolát még kijárással Hajdúhadházon végezte el, de azután sokáig csak rokonlátogatóba tért vissza haláláig szeretett városába. Mint fiai közül a középső (előszeretettel használta ezt a kifejezést), én már a Hadházi utcára születtem, de Imre bátyámmal még a Klapka utcáról vitte be szülni édesanyámat. Öcsénk, Attila pedig az Ibolya utcai lakásba érkezett haza apró csecsemőként. Akkor én már a szemközt lévő Új Élet Parki Általános Iskolába jártam, ahová aztán Attilát is beíraták a szüleink amikor hatéves lett. A városon belüli vándorlás a Hámán Kató (ma Füredi) úton fejeződött be 1975-ben. S, hogy mikor kezdődött?

A tősgyökeres hajdúhadházi, de erdélyi nemesi felmenőkkel büszkélkedő Égerházi család egyik ága több mint fél évszázada Debrecenbe tette át a székhelyét. Nagypám és testvére, Gábor bácsi a Csapókertbe, Bálint bácsiék a Komlóssy útra költöztek. Később apám és fiútestvérei, Sándor, valamint László is a városban maradtak, csak Erzsike húga költözött férjével a fővárosba. Ezek után kijelenthető: Égerházi Imrét szinte minden Debrecenhez kötötte. Jóllehet otthagya kéznymát a hadházi házfalakon, és rajztudásával több díjat is a szülőhelyén gyűjtött be, de festőművész Debrecenben vált belőle. Itt találkozott azokkal a mesterekkel, akiknek az útmutatásával egyre érettebb alkotások

1977-es debreceni Horváth Árpád Művelődési házban rendezett kiállításának megállító plakátja előtt

OLAJÜTŐI HANGULAT
– olaj, papír 22,5×33 cm, 1961

kerültek ki a kezei közül. Veress Gézától, Félegyházi Lászlótól, Bíró Lajostól és elsősorban Menyhárt Józseftől tanulta el a mesterségbeli fogásokat. A szintén debreceni festőművésszel, Balla Lászlóval pedig hónapszámra együtt örökítették meg az utókornak a város legfestőibb, de pusztulásra ítélt részét az Olajütőt.

Első (Velényi Rudolffal közös) bemutatkozó tárlatának is Debrecen, a KPVDSZ József Attila Művelődési Otthona adott otthont, s az azt követő közel félévszázadban szinte nem volt kiállítóhely a városban, ahol ne fogadták volna szívesen munkáit. Művészetben – különösen a kezdeti időszakban – rendre tükröződött kötődése a városhoz. Szívesen választotta képei témájaként a belváros közeli girbe-gurba utcákat, a jellegzetes címisházak között zajló hétköznapi életet. Később mintegy a kor krónikásaként megörökítette a városrészek (Libakert, Vénkert) metamorfózisát is. Szerette a magyar történelmet és irodalmat, s megkülönböztetett figyelmet fordított mindenre, amihez Debrecennek köze volt. Művészetében többször is megemlékezett a várossá nyilvánításáról, s nem feledkezett meg a debreceni költők és írók megörökítéséről sem. Előbb az erdélyi kalandozások, majd a testvérvárosokban tett tanulmányutak és végül a művészetszervező munkássága miatt édesapánk sokszor hagyta el a várost, de sosem lett hozzá hűtlen. Mindig ide tért vissza, és büszke volt debreceniségére, talán egyszer a város is büszke lesz a hírnevét a világban oly sok helyen öregbítő festőjére.

Égerházi Péter

A Hónap Művésze Égerházi Imre

Hatéves volt, amikor rajzolni kezdett. Azután, hogy Szabó József tanító úr a Csapókerti Általános Iskola első osztályában, karácsony előtt kiosztotta a svájci Vöröskereszt ajándékát. Neki egy doboz zsíros pasztellkréta jutott. Irigyelte az osztálytársait, akik csokoládét, cukrot kaptak, s legszívesebben elcserélte volna valami finom falatra a színes rudacskákat. De mert nem kötött vele ilyen előnytelen üzletet senki, hazafelé menet kipróbálta a krétákat a városszéli, fehérre meszelt házak falán. Ökrösszekeret rajzolt, kutyát, cicát. A járókelők egy része megszidta: „Ne firkálj, te gyerek! A fene a fajtádat!” De volt olyan is, aki elcsodálkozott a rajzok szépségén. Mire hazaért, megérkeztek a házukhoz a károsultak is. Édesanyja, hogy a tett súlyosságát érzékeltesse, vesszővel a kezében várta. A verés után – az egyébként szelíd és jóságos mamával – fogták a vödöröt, a meszelőt, s indultak befesteni az összefirkált falakat. Besötétedett, mire végeztek. Így Égerházi Imrének egyszerre kellett átélnie az első sikert és az első büntetést.

A művész ma is elmosolyodik, ahogy felidézi e régi történetet. Nekem meg Tiziano jut az eszembe, akit az édesapja náspángolt el istenesen, amikor szénnel rajzolta teli a házuk falát. Művészsors ez – mondhatnánk.

– Hajdúhadházon nagy szegénységben éltünk, és a jobblét reményében költöztünk Debrecenbe. Itt is a város szélén laktunk, ám ennek előnye is volt. Sok festő kijárt ide festegetni a közeli tanyákat, én meg lecövekeltem mellettük és figyeltem őket. A környék itt is nagyon szegény volt, talán még nincstelenebb, mint a mi hadházi szegénysorunk. Nekünk, másokhoz képest jobb volt a helyzetünk, mert édesapám munkát kapott a vasúti nyomdában. Érettségizett és született intelligens ember volt. Halottak napján, a temetőben épp arról beszélgettünk a testvéreimmel, hogy nem emlékszünk olyan esetre, amikor szüleink emeltebb hangon beszéltek volna egymással. De nem is nyájaszkodtak, hízelkedtek, hanem egyszerű, természetes, kulturált életet éltek.

– *Milyen volt a gyermekkor a város peremén?*

– Romantikus. Amikor elvezették a hőforrás vizét az Acsádi úton, az árokban összegyűlt és megiszaposodott. A környékbeli szegények esténként oda jártak fürdeni. Lebegett a pára az árok felett, a nők meg kombinében, a férfiak klottgatyában fürödtek. Esténként nagyon kedves szórakozás volt ez. Több százan is összegyűltünk olykor. Volt egy cigányképpű, aki operaáriákat énekelt a szórakoztatásunkra.

S képzelje csak el, hogy azok a nagyon szegény emberek egy-két fillért mindig dobtak a kalapjába! Furcsa volt később a színházban viszonthallani ugyanezeket az áriákat.

– *Közismert, hogy sokáig munka mellett festett, éjszaka és szabadidejében.*

– Amikor elvégeztem az elemi iskolát, nagymamám azt mondta, ezt a gyereket gimnáziumba vagy polgáriba kell adni, olyan gyönyörűen olvassa a Bibliát, hogy pap is lehet belőle.

– *De nem lett.*

– Polgári iskolába kerültem Hajdúhadházra. Azért oda, mert az olcsóbb volt, mint a debreceni. Szép időszaka volt az az életemnek, pedig kijáró voltam, naponta vonatoztam. De szép sikereket értem el a tanulásban, a sportban, a cserkészletben.

Megnőtt az önbizalmam. Szerettem volna főiskolára menni, de apám nem engedett. Ő üldözte a festést, a rajzolást, azt mondta, nem leszel ingyenélő, árokban fetrengő. Ugyanis rossz tapasztalata volt a művészekről. Titokban azért rajzolgattam, festegettem egy kis vázlatfüzetbe. S amikor Kassára kerültem, egy postai növendékképzőbe, találkoztam a városban egy kis törpe festővel, Feld Lajossal. Tőle kaptam az első biztatást. Megnézte a munkáimat és azt javasolta, fessek minden ráérő időmben, és ha tudok, iratkozzak be egy szabadiskolába. Debrecenbe visszatérve megfogadtam a tanácsát.

– *Mesterként mindig Menyhárt Józsefet említi. Miként lett a tanítványa?*

– Király Andorné tanárnő meglátta a képeimet, ő

küldött hozzá. Menyhárt József ideadta nekem a főiskolai jegyzeteit, azokat én átvettem, még az ajánlott irodalmat is elolvastam. Ennek köszönhetően nem jöttem sose zavarba, ha „tanult” festőkkel voltam egy társaságban, és a szakmáról beszélgettünk. Egy dolog azonban nagyon hiányzott. A mindennapos korrekció. Bár a szabadiskola, amely a Medgyessy Kör elődje volt, és amelyet Tóth Ervin és Tamás Ervin alapított, komoly képzést adott. Ott Veress Gézától Félegyháziig, Menyhártig, Balláig, többen is foglalkoztak velünk. De a legtöbb köszönettel Menyhárt Józsefnek tartozom. Nagy segítőm volt a hajdúböszörményi Nemzetközi Művésztelep is. Nyaranta az ország minden részéről odasereglettek a művészek Bod Laci, Hézső Feri, Kurucz Pista bácsi, akiket megkértem, mondjanak kritikát a munkáimról. Nagyon sokat jelentett nekem Holló László is. Kedves öreg barátom volt. Sokat jártam hozzá, segítettem eladni a képeit az orvosok körében. Később megkért, hogy próbáljam meg az eladott képeket visszavásárolni. Hiányoztak neki. Ahogyan a szülő is szereti, ha a gyerekei együtt vannak, ő is azt szeretne volna, ha a képei mind ott vannak körülötte. Nagyon tiszteltem Olgát, aki bearanyozta ennek az idős festőnek az utolsó éveit. A levegőt is megsimogatta körülötte. Lám, többen is voltak a művészek között Picasso, Kodály Zoltán, akik életük végén kaptak a sorstól egy nagyszerű „fehérséget”. A másik közeli festőbarátom a csíkszögödi Nagy Imre, akiről most írtam a Hargita népébe egy megemlékezést.

– Arról már szó esett beszélgetés közben, hogy sokáig munka mellett festett.

– Muszáj volt hivatalt vállalnom, hisz beteg feleségem, három gyermekem volt. Éjszaka festegettem mostoha körülmények között, egy panelház kishabájának sarkában. Amikor szülővárosom, Hajdúhadház vezetői megtudták ezt, felajánlották, hogy menjek haza, biztosítanak számomra egy alkotóházat műteremmel. Hálás vagyok érte. Ajándékoztam is a városnak több, mint száz képet.

– Bizonyára megvolt a belső készlet, azért vállalta nehézségek árán is a festést.

– Ha nem festettem, bele voltam betegedve. Olyan ez, mint amikor egy költő érzi, hogy muszáj leírnia egy gondolatot, bármit is mond a feleség, a gyerek. Belső kényszer ez. Mégsem voltam igazán gauguini alkat. Ő képes volt otthagyni mindent a festészetért. Én nem voltam képes erre. Igaz, nem is ütöttem új csapást a művészetben. Hanem a meglévő izmusokból – impresszionizmus, pointilizmus, konstruk-

*Ibolya utcai lakása
és műterme erkélyén
a 70-es évek elején*

tívizmus, kubizmus, dekoratívizmus – csináltam egy egyedi stílust. Jobb lenne persze, ha Cézanne-i vagy Van Gogh-i csapással büszkélkedhetnék, de tudomásul vettem, hogy én nem születtem olyan nagy formátumú embernek. Amit csináltam, azt viszont igyekeztem becsületesen, tisztességesen csinálni. Az absztrakcióban mindig addig mentem el, amíg egyetértettem vele. Igyekeztem visszaadni a kort, és igyekeztem egy kicsit modern lenni. Apró lépésekkel haladtam, sose tettem 180 fokos fordulatot. – Hálás a sorsnak, hogy a művészi pályára vezérelte
– Hálás vagyok. Áldás volt ez az életemben. Voltak nagyon nehéz éveim, de nem bántam meg, hogy ezt az utat jártam végig.

– Azok közé az immár kivesszőfélben lévő emberek közé tartozik, akik másokért is szívesen dolgoznak, akik ebben a végtelenül önző világban is hajlandók egy közösség hasznára tenni.

– Sokat fáradoztam másokért is. Amikor hivatali munkám véget ért, elvállaltam a Hortobágyi Alkotótábor vezetését, 1992 óta pedig Franciaországban is szervezek egy művésztelepet. Mára beérett a munkám gyümölcse. A képeim ott vannak Gyergyószárhegytől Hajdúböszörményig, Keszthelytől, Vervinsig. A művésztelepek szervezéséért a kulturális kapcsolatok ápolásáért a franciáktól, az ukránoktól, a románoktól egyaránt kaptam elismerést. Saint-Michel város vezetői létrehozta egy Pro urbe díjat. Az első érmét nekem adták. Itthon is szép elismeréseket kaptam a munkámért, legutóbb Debrecenben 75. születésnapomon.

Fazekas Valéria

*Hónap, Hajdú-Bihar megyei közéleti havilap,
2000. december*

NAGY SÁNDOR JÓZSEF DEBRECENI CSATÁJA – tus, akvarell, papír, 25×39 cm, 1949

600 ÉVES VÁROS DEBRECEN – olaj, farost, 37×51 cm, 1961

UDVAR – olaj, vászon, 100×80 cm, 60-as évek eleje

DEBRECENI UTCARÉSZ – olaj, papír, 50×70 cm, 60-as évek eleje

VÉNKERTI TÁJ – olaj, vászon, 37×52 cm, 1961

LIBAKERTI ÉPÍTKEZÉS – olaj, vászon, 36×50 cm, 1961

HADHÁZI UTCA – olaj, vászon, 33×49 cm, 1961

ÖREG HÁZAK – tempera, papír, 50×70 cm, 1963

FIATALOK – tempera, papír, 70×62 cm, 1964

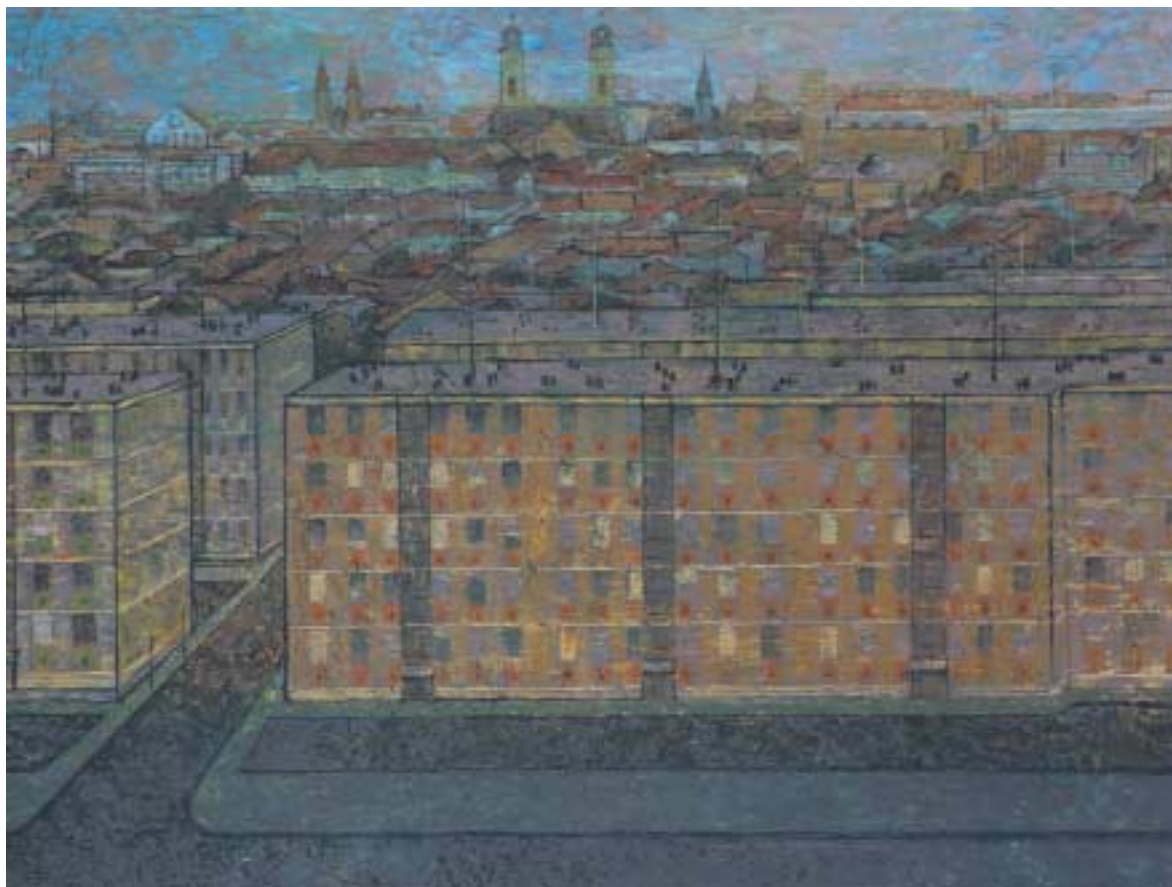
DEBRECENI HÁZTETŐK – tempera, papír, 56×77 cm, 1964

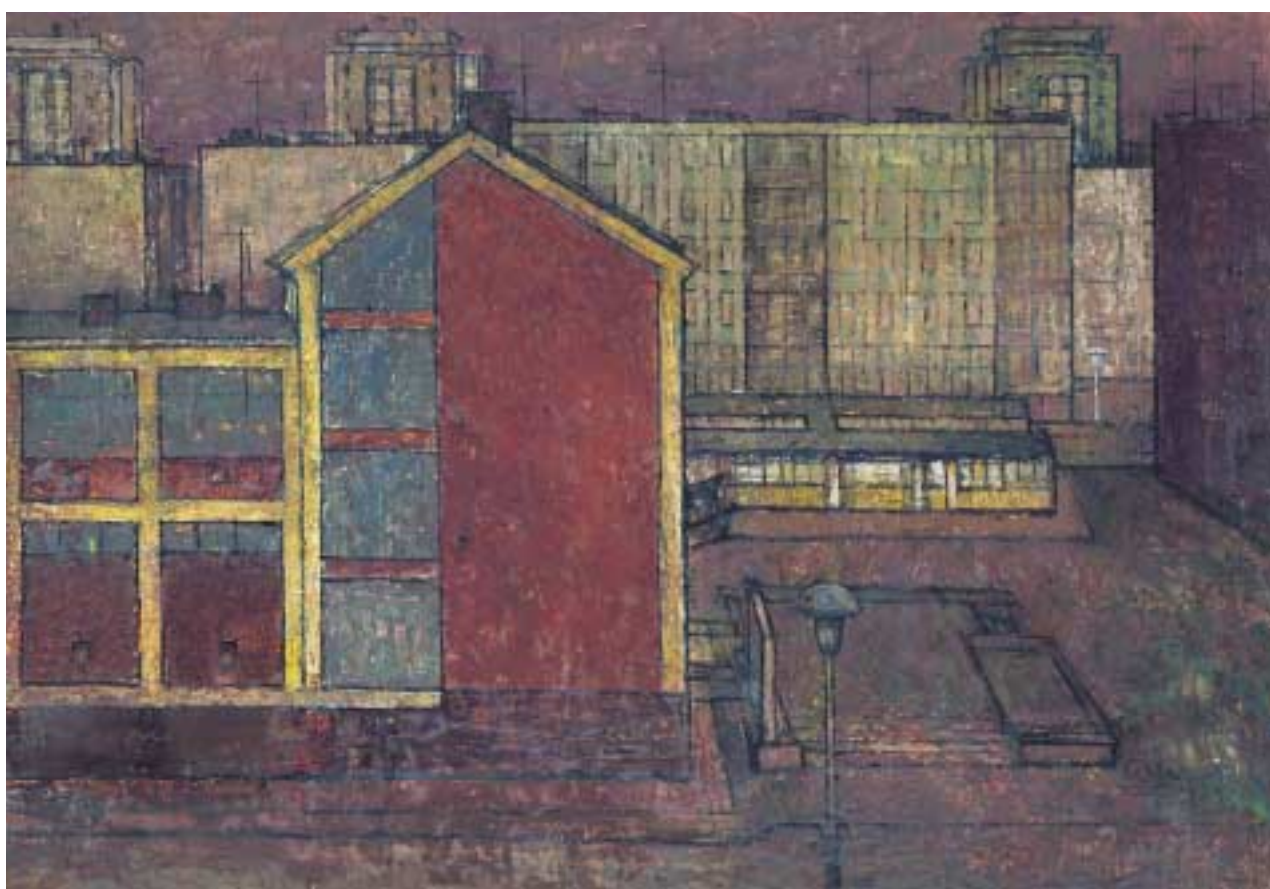
EASOR – olaj, papír, 69×49 cm, 1964

PADLÁS – tempera, papír, 65×60 cm, 1964

DEBRECEN 1967. – olaj, falemez, 94×125 cm, 1967

ÚJ ÉLET PARK – olaj, farost, 70×100 cm, 1969

ÉPÜL DEBRECEN – *formalkid, csempe, 60×45 cm, 1967*

BESZÉLGETŐK AZ UDVARON – *olaj, papír, 40×58 cm, 1967*

MARHAVÁSÁR – olaj, vászon, 40×50 cm, 1963

VÁSÁR A VADASNÁL – linómetszet, papír, 20×30 cm, 1969

UTCARÉSZ – olaj, farost, 75×65 cm, 1969

KAPU ELŐTT – olaj, papír, 80×60 cm, 1963

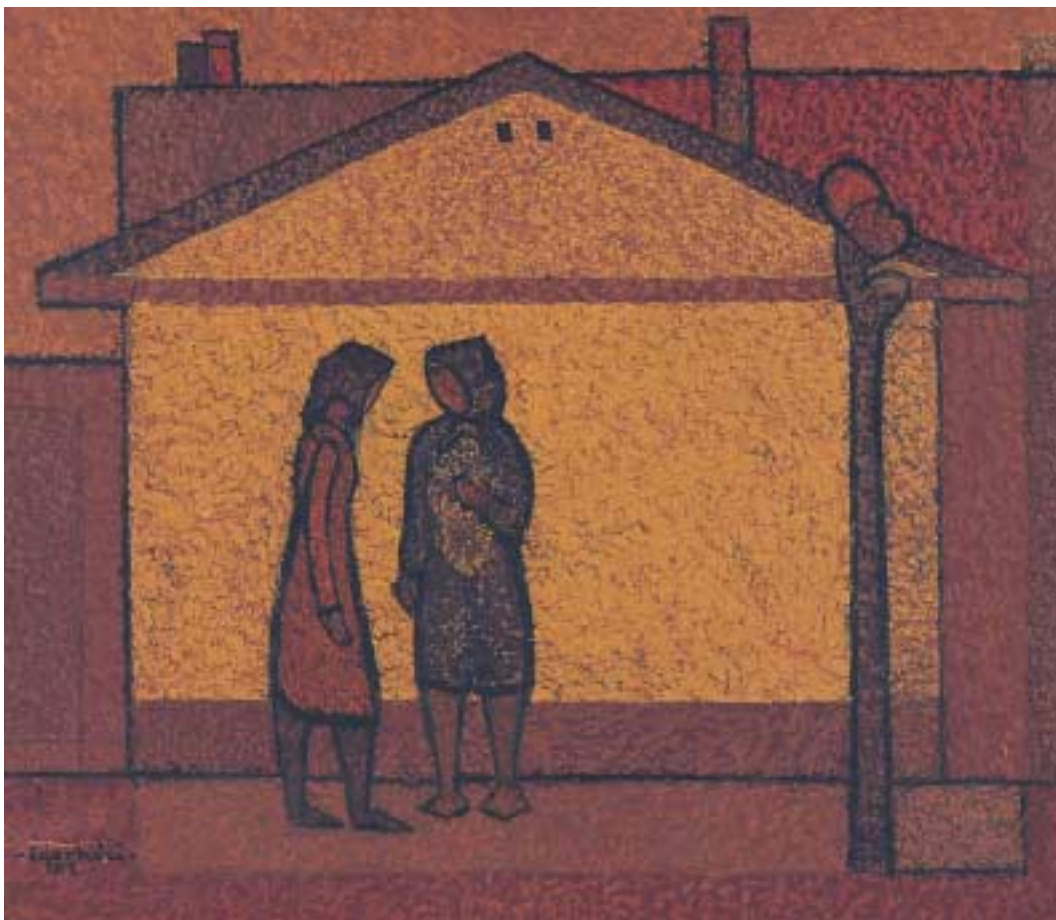

VIRÁGKARNEVÁL – olaj, farost, 80×100 cm, 1970

ZÖLDVÁZÁS CSENDÉLET – olaj, farost, 75×71 cm, 1970

UTCARÉSZ – olaj, farost, 70×80 cm, 1973

UTCÁN SÉTÁLÓ – olaj, farost, 47×54 cm, 1976

KÁVÉZÓ – olaj, farost, 100×80 cm, 1968

MACSKA A HÁZTETŐN – olaj, papír, 30×54 cm, 1970

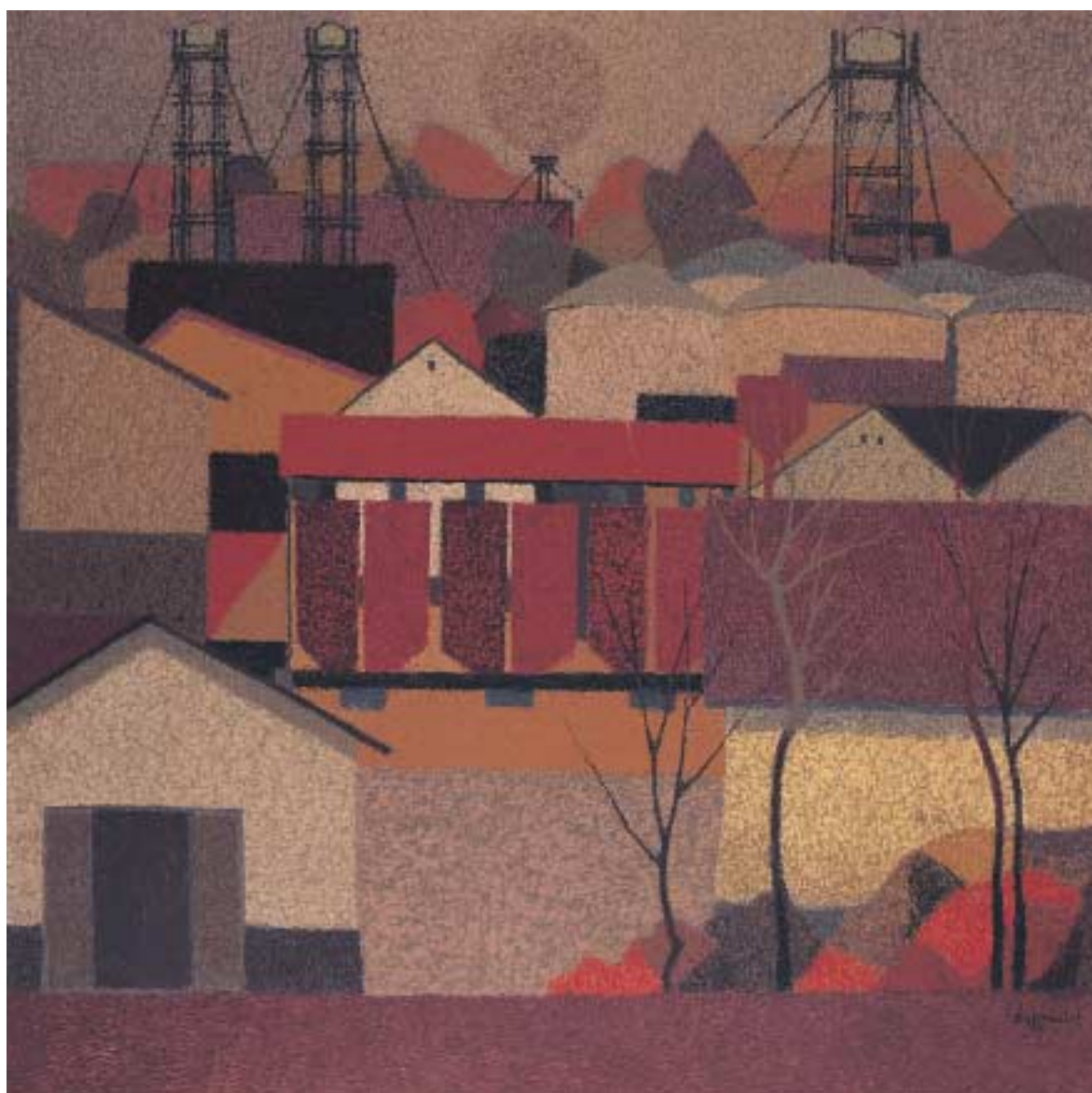
VIRÁGOS DEBRECEN – olaj, farost, 80×80 cm, 1980

UDVAR – olaj, farost, 70×100 cm, 1979

CSOKONAI – olaj, farost, 50×100 cm, 1982

MEZŐGAZDASÁGI IPARI TÁJ IV. – olaj, farost, 75×75 cm, 1982

625 ÉVE VÁROS DEBRECEN – olaj, farost, 100×150 cm, 1986

VIRÁGCSENDÉLET – olaj, farost, 60×38 cm, 2001

HORTOBÁGYI TÁJ GÉMESKÚTTAL – *olaj, farost, 45×72 cm, 1982*

TÉLI HORTOBÁGY II. – *olaj, farost, 38×60 cm, 2001*

Alapítvány a Golgota megmentéséért

A megyei közgyűlés ünnepi megemlékező ülésén életműdíjakat is átadtak

Debrecen (HBN - D. K. K.) - A Munkácsy-trilógia további, együttes bemutatása és a Golgota című kép megvásárlása érdekében a megyei és a debreceni önkormányzat együttes, közhasznú alapítványt hozott létre.

A Munkácsy-trilógiáért Közalapítvány alapító okirata elkészült, amit csütörtöki, ünnepi ülésén fogadott el a megyei közgyűlés. Az alapítványt köztulajdonú forrásból vagyonnal hozták létre, kuratóriuma hétfős lesz, elnököknek Bényi Árpád festőművészt javasolták.

Opacstaszeren, a Nemzeti Történeti Emlékparkban a millennium tiszteletére a megyék támogatásával a magyar királynék és fejedelemek szoborparkjainak kialakítását tervezték. Árpád vesér emlékműve mellé kerülne az a 19 bronz mellaszobor, melyeket a megyék megbízása alapján készítettek el a szobrászművészek. A szoborparkon megvalósítását a Magyar Millenniumi Kormányhivatal 20 millió forinttal támogatja, ebből az összegből a megyék az általuk kiválasztott történelmi személyiség szobrának az elkészíttetéséhez egymillió forintot kapnak. Bocskai István fejedelem szobra Hajdú-Bihart illeti meg. Györfi Lajos szobrászművész 1 millió 670 ezer forintos árjával jelentkezett, melynek alapján elkészíti a szobrot. A közgyűlés arról határozott, hogy az 1 millió támogatáshoz saját erőből biztosítja a fennmaradó összeget. A szoborparkban a megyerendszer szerzés fennállásának is méltó emléket állít. Felavatóját a jövő nyárra tervezik.

A megyei közgyűlésen Láyér József elnök adta át az életművet elismerő Bocskai-díjat a négy kitüntetettnek, a megyei önkormányzat emlékérmét ketten vehették át.

Kitüntetettek

Bocskai-díjasok

Horváthné Kozma Ilona, a Hajdúböszörményi Óvoda, Általános iskola, Diák-és Gyermekotthon igazgatója a fogyatékos gyermekek nevelése, oktatása érdekében kifejtett kiemelkedő tevékenységéért

Lampé László, a Debreceni Egyetem professzora az orvostudomány területén végzett kiemelkedő és eredményes munkájáért.

Keresztes Szilárd görög katolikus megyés püspök kiemelkedő egyházi, közeleti tevékenysége, közoktatási-fejlesztői munkássága elismeréseként

Nagy Gábor, a Berettyóújfalui Területi Kórház igazgató főorvosa az orvostudományban kifejtett munkássága, kiemelkedő közeleti tevékenysége elismeréseként

Emlékermesek

Szathmári Károly karnagy 75. születésnapja alkalmából, több évtizedes kórusvezetői munkássága, a zenei nevelésben kifejtett eredményes tevékenysége elismeréseként

Égerházi Imre festőművész 75. születésnapja alkalmából, több évtizedes sajátos, egyéni stílusú művész munkássága, a Hortobágyi Alkotótábor vezetésében kifejtett eredményes tevékenysége elismeréseként.

Fotók: Kócsk István

NAPLO AKTUÁLIS 1999. május 21.

Selmecei László (középen) megköszöni Égerházi Imre (balról) ajándékát, az előtérben Láyér József

Fotó: Czeglédi Zsolt

A művész ajándéka

Debrecen (HBN - A. L.) - Égerházi Imre festőművész a Medgyessy Ferenc-emlékmúzeumban látható - János közepéig prolongált - gyűjteményes tárlatának valamennyi darabját a Déri Múzeumnak adományozta.

A Debrecenben élő művész már a tárlat nyitásán bejelentette a 90 alkotás ajándékozásának szándékát. Május 20-án a megyeháza Csokonai termében Égerházi Imre, illetve Selmecei László megyei múzeumigazgató, a Déri Múzeum igazgatója a megajándékozott intézmény képviselőiben és Láyér József elnök, a megyei közgyűlés (a múzeum fenntartója) nevében aláírták az ajándékozási szerződést. Ennek értelmében a múzeum a képekenlévő színi gyűjteményének részeként kezeli az adományt. Selmecei László a Naplónak elmondta: a debreceni állandó kortárs képzőművészeti galérián egyelőre csak álmom, ezért az ajándékba kapott műveket a hazai közönséggel való megismertetés első lépéseként országos vándortúrlaton - köztük természetesen megyénkben is - frekvenciált kiállítóhelyeken mutatják be, először Siófokon és Keszthelyen. Az életművét még korántsem lezárt alkotó - aki most is nagyméretű festményen és történelmi pannón dolgozik - jelezte: a művészek vágya, hogy alkotásaik olyan méltó helyre kerüljenek, ahol megbecsülik azokat; ez késztette arra, hogy a Déri Múzeumnak adományozza életműve egy részét.

VIRÁGOS DEBRECEN 11/50 – linómetszet, papír, 16×18 cm, 1980